

HUDRA KLÁRA

Látszólagos eklektika

A Scheffer Galéria és
a budai szcéna

Ami megszokottá vált a 80-as évekig: hivatalos helyszínek, központi intézményrendszer – amúgy keleti blokkosan – és az alternativitás gyűjtőhelyei, a polgári, 19. századi modellek, azaz a magángyűjtemények és az úgyszintén ellenőrzött-bürokratizált műkereskedelem (pl. Képcsarnok) egzisztálása a túrt kategóriában – nos, mindez a 90-es

Kovács-Gombos Gábor:
Szent éj, 2000
olaj, vásznon, 100x100 cm

évek elején elkezdődött átrendeződni. Igen sajátosan és óvatosan araszoló léptekkel. A „kortárs” az államilag felfuttatott és exportképessé tett generációkat és a tiszta lappal érkező pályakezdőket egyaránt jelentette, a

galériások pedig a több-kevesebb missziót felvállaló, az antikvitás-biznisz mintáit és a megtanulandó-klónozható európai megoldásokat preferálták. A mai hihetetlen pezsgésben ez már „történelem”, ám annyi bizonyos, pesti történelem. A kortárművészeti kultúra biztos terepe a pesti síkság maradt. Persze kivételek azért erősítették a szabályt.

A fenti vázlatos felvetések mintegy bevezetőnek szánt sorok egy olyan galéria bemutatásához, amely lélegzetvételnyire megnyitása 20. évfordulója előtt, miként eddig is, speciális színfoltja a kortárs szcénának, egészen konkrétan a budai szcénának. Amelyről eddig ugye nem beszélhettünk, de a jövőben kötelező lesz. Színhelyünk tehát a Kosztolányi Dezső merengő büsztségével kijelölt tér, mely amúgy a Feneketlen tó partvonala, s így mi más lenne, mint Budapest egyik legfestőibb pontja.

Enteriőr. A Scheffer Galéria valódi enteriőr-galéria, ahol faltól falig képeket láthatunk, leginkább klasszikus olajvásznakat, előttük kisplasztikák különböző elrendezésben, márványból, üvegből, bronzból, a falnak támasztva képek vakrámai, nyomatok, aztán egy antik íróasztalon laptop, a sarokban, alig hihetően, elfér egy asztalka kényelmes karszékekkel körülvéve, a panoráma-kirakatok mellett pedig könyvespolc. Itt minden négyzetméternek szerepe és ez által jelentősége van, és ha zszurnalisztább fordulatra ragadtatnánk magunkat, azt is rögtön hozzátehetnénk: a négyzetcentiméterek tekintetében a Kossuth-díjas képzőművészek száma sem jelentéktelen, sőt. *Aknay János, Borsos Miklós, Deim Pál, Fehér László, Hetey Katalin, Kecskés András, Konok Tamás* műveit fogadta be a galéria, ahogyan *Bohus Zoltán, Lugossy Mária, Matzon Ákos, Szöllőssy Enikő, Szüts Miklós, Vojnich Erzsébet, Tölg-Molnár* munkáit, hasonlóan *Breznay Pál, Szegedi Csaba* és nem utolsósorban *Kovács-Gombos Gábor, Gyenes Péter, Lehoczky Krisztina* alkotásaihoz, és még sorolhatnánk egészen *Alvar Aalto* designalkotásaiig az értékes művek válogatott kollekciónak.

Az eklektika látszólagos, hiszen éppen az a további különlegesség a galéria működésében, hogy valami kivételes elszárással építkezve egy olyan polgári értéktáblázatot tudott kirakni a kortársak még éppen csak megszáradt műveiből válogatva, s azokhoz még *Borsos Miklós* grafikai hagyatékának darabjait is hozzárendelve, hogy mindez együtt pulzál, lélegzik. A galériavezető, Scheffer Livia egyszerre képes a művészpártolóokra, gyűjtőkre jellemző mentalitást képviselni és a modern műkereskedő múlt századi modelljét, azaz a közönséggel, vevővel való kapcsolat közvetlenségét felvállal-

foto: Scheffer Galéria

lalni. Az üzenet tehát itt a személyességnél kezdődik, és ennek megfelelően is folytatódik. A műtermekből a galérián át kivétel nélkül polgári környezetbe kerülnek a művek, a galériás tudása, „szolgáltatása” esztétikai természettel kell, hogy bírjon. Egyszerre vállalja fel a művészetet művészetként és önmaga filozófiájaként. Ezért sem véletlen, hogy a galéria afféle szalonként is meg tud jelenni, és ebben semmi avíttasat nem érezhetünk, amikor egy mostanra kialakult széles kör – ahova írók, költők, képzőművészek, filmrendezők tartoznak – összejár. Valós, élő szellemi élet ez. Miközben megbizonyosodhat az érdeklődő egy steini megállapításról, miszerint „az írók a szemükkel írnak, a festők a fülükkel festenek”. (Nagyszerű példák: Hervay Gizella Lódenkabát című versére Deim Pál készített képet, Nemes Nagy Ágnes Egy ezüstyárfát adj nekem című válogatott verseit Paál Zsuzsa illusztrálta, vagy a fiatal Kovács-Gombos Dávid képei, amelyek Győrfy Ákos verseihez készültek.)

Szalon. A galéria működésében külön figyelmet fordítanak a Gesamtkunstwerk jegyében az élő eseményekre, persze a belső tér kínálta intimitáshoz rendelve azokat. Így kerülhetett sor a filmrendező-képzőművész Huszárik Zoltán emlékének ajánlott este, a tudomány és a művészet összefüggéseivel foglalkozó előadásra vagy a galéria egyik vezető művészeinek számító Kovács-Gombos Gábor és a műkereskedelem-elméleti diszciplínát kutató, műkritikus Martos Gábor által animált művészbeszélgetések-sorozatára (kiemelkedő ezek közül a Konok Tamással eltöltött este).

Szintézis. A galéria nemcsak az absztrakt, a sík- és térgeometria képi lehetőségeit, változatos jelentéstartományait felmutató és az ábrázoló-realista alternatívákat kifejezni kívánó tendenciákat felelteti meg egymásnak kollekciónak, hanem a képzőművészet műfajait is. Így joggal emelhetjük ki kortárs üvegművészeink bemutatását, melyről így nyilatkozik: „Bohus, Buczkó, Lugossy – a három legnagyobb üvegművész köré több fiatal »üveget« szeretnék meghívni a galériámba, hogy a gyönyörű képek és kisplasztikák mellett ezek az anyagokban is izgalmas szobrok állandóan jelen legyenek”.

A galériavezető nyitott a magángalériák legjavára jellemző missziók felvállalására is. Ilyen esemény, amikor az érzékeny festőnő, *Zoltai Bea* festőművész munkáit állítja ki. Mert hát „...a festészet beszél a lélek mindennapi kenyeréről, és ezt a kenyeret semmi más nem képes a léleknek megadni, mint a művészet.” (Kandinszkij)

A következő alkalommal Kovács-Gombos Gábor egy sokéves sorozat, azaz lelki séta spirituális tájaiból mutat meg egy részletet az adventi kiállításon. (x)

fotó: Scheffer Galéria

fotó: Scheffer Galéria

Konok Tamás: Zenei idő I., 2003, akril, farost, 55x55cm

Fehér László: Este a városban, 2007, olaj, vászon, 160 x 220 cm

